

Moeder

Zoals ze in je praat en dingen vindt, dwars door je eigen woorden klinkt, vaak ongevraagd, doe je haar nou wat opzij, je hebt toch ogen, waarom moet dat nou zo open, die mouwen staan je raar en doe een das om als het waait.

Zoals ze in je borstkas zucht wanneer je iets onnodigs dreigt te kopen, zegt dat suiker, vet, voor je bloed, je hart, je lever slecht, door drank en sigaretten is gekwetst, als je slordig oversteekt of fietst door rood - je mag van haar niet dood, niet eens geschud, geschaafd.

Als een achtervolgingsscène die een leven lang vertraagd wordt afgespeeld. Ze loopt je na. Dit voortbewegen, één en twee, in hetzelfde beeld.

Zo vaak val je tegen, zo vaak val je mee. Steeds ongevraagd gered. Bij hond, stoep, hek en noodlot weggegrist. Je kijkt naar haar. Je weet niet wie ze is.

ESTER NAOMI PERQUIN